

NØVN

Margretu Balle, Didduni til minnis

Ein blóma er fólnað og farin av faldum.

Mánadagin í farnu viku andaðist Diddan, Margreta Balle, dóttir teirra Denu og Kjartan Mohr 82 ára gomul aftan á drúgvu og strævna sjúku.

Diddan giftist Steen Balle, verkfrøðingi, búðu í Sandagerði og fingi fyra børn, sum øll eru komin væl fyrri í samfelagnum.

Diddan var útbúgvinn læknaskrivari, og aftaná lokna foreldraskyldu heima kom hon út aftur á arbeiðsmarknaðin sum skrivari á psykiatrisku deild.

Fyrstu árin var hon sum so ikki oyramerkt til nakran ávísan á psykiatrisku "læknagongini" at avgreiða og skriva fyrri, men tænti har tað annars stóð á, sum tað mangan gjørdi í tí meldrinum, sum hon treivst væl í.

Eg mundi av øllum lögnum skrivandi stavnum har millum skrivarar vera ein hin mest leiðiligi og samstundis elskaði leverandørur til skrivarar vegna míni frágæra drúgvu og orðaríku diktat og kladdur, tó um somu leið kanska eisini hittinorðaður og stuttligur at skriva fyrri.

Ofta hópaðu seg stálbond og kladdur upp frá míni hond, men so kom Diddan sum so mangan sjálvboðin og altíð blíðskortað strúkandi framvið, "kom og lat meg taka hatta" og fús gjørdi hon hol í sjógvin.

Vit høvdu og komu at fáa áleið sama hugburð til arbeiðsavrik. Einkí óneyðugt himpr og roks.

Var onkur slagfeilur, var tað (áðrenn telduðldina) í skundi fixað við "einglablóði" og/ella fotokopi, saksí og lími.

Tann, sum sigur/ger og avrikar mikið, má kunna loyva sær at gera okkurt minni fullkomið og líta á, at fløkkur "greier sig í sjøen". So við

mær og Didduni.

Arbeiðsliga og sinnislaga passaðu vit saman sum fótur í hosu, og um síðir gjørdist Diddan skrivari mín burturav aðru hvørja viku í skifti við annan, eisini góðan skrivara.

Vit bæði gjørdust á arbeiðsplássinum sera góð og fortrólig, og eg fekk og hevði stóra virðing fyrri hennara ósnobbaða jarðbundni, sunnu dómikraft og almena dannilsí. Hon tók sær kærleiksfult av mær og tordi at rættleiða meg til bata.

Hevði hon t.d. reinskrivað ein av mínum drúgvu, bersøgnu epistlum, kundi hon aftaná koma inn aftur og í látri siga: "Tað veit Gud, Eyðun. Mangt og hvat kanst tú kanska í eini knappari vending meina og siga, tó so pínadøi ikki set upp á prent... so eg havi altso loyvt mær at at hampa tær um tekstin".

Formelt eigur ein skrivari neyva bara at gera so, tó altíð hevði Diddan við síni tign og sínunum sunna viti og skili hvørja einastu ferð púra rætt, og eri eg sera takksamur fyrri tað.

Og galt tað um skræðuna, og eg skuldi á fund ella í samráð við tað betra slagði, hugdi hon granskandi upp á meg at hampa meg og gjørdi so hareftir.

Diddan var í sínunum hugburði og atburði so deiliga normal, rúmlig, virðilig, sinnilig og samstundis ikki minst kát og skemtingarsomm.

Í fríløtum fortaldu vit skemti-søgur sínar millum og royndu saman at finna tað stundum komiska í lívsins álvara, sum væl kann vera svalandi í starvi á lívsins skuggasíðu, tó alt við máta og í virðing og góðsemi, tí góður er nú einaferð skemtari, sum dugur at skemta uttan fyrri tað at niðra onnur.

Statshospitalið/Psyk.Deild var allar mínar dagar har, í yvir 30 ár,

eitt hendinga gott og fjálgt arbeiðspláss og vit mongu sum ein stór, góð og samhaldsføst familja uttan klandur, so sum sjúkrahúsværk annars víða hvar sigast hava verið fongd við.

Og har lá parturin hjá Didduni so avgjørt ikki eftir.

"Når katten er ude...."

Tá í tíðini var vanligt at hava nágreiniligar deildarkonferensur hvønn fríggjadag fp., sum kundi kennast drúgført og leiðiligt í fleiri tímar.

Í meðan plagdu skrivararnir – einir 5-6 í tali eina løtu at taka sær av løttum til eitt rimmar fyrrapartstaffil, og høvdu tær heima-bakað við. Sum undirhald hendi tað seg, at Diddan bara las upp úr onkrum, sum hon hevði skrivað fyrri meg, og sum mundi vera meira humoristiskur skaldskapur enn turr, faklig fakta.

Hasum fann eg skjótt út av og avráddi við skrivarar (via pipparan) á hálvgingnari konf. at tilkalla meg ekspess til onkra bráfegniss arbeiðsuppgávu, og harvið slapp eg upp í part til fyrrapartskaffi. Jú, víst var ofta hugnaligt saman við fróum og hugfarsligum meðarbeiðarum.

Tá í tíðini vóru javnan upp í stórhundrað sjúklingar innlagdir umframt mong í amb. eftirviðgerð.

Mong vóru aldrandi og frá ungum árum støðugt sjúk, eins og psyk. deild hjá summum gjørdist teirra heim fyrri lívið.

Tí plagdu vit at svara á teimum við m.a. útferðum, biografi, ymsum samkomum, jóla- og ársveitslum við finum áti, undirhaldi og seinri "sving om", hetta fyrri at tey eisini kundu kenna rákan av vanligum marglæti, og til tess var Diddan aftaná arbeiðstíð altíð fús.

Hon lýsti jú upp í sinn og skinn við sínunum ljósa holdi, purluta ljósa

hári, bláum eygum og í knall reyðum ella bláum kjólum, sum so væl matsjaðu alt hitt. Og væl dugdi hon at dansa við sjkl.

Aldursmunurin okkara millum gjørdi, at hon fór frá nakað áðrenn eg, men fyrri tað helt sambandið okkara millum ikki heilt upp at.

Stutt aftaná hennara pensionering, beyð hon mær heim til sín ein vakran fyrrapart til morgumkaffi úti á veranduni út frá kamarinum móttvegis sjálvum Sandagerði.

Tað var ein deilig løta, og inn aftur varnaðist eg omanfyri settu vøkru mynd av okkum báðum á sjálvum náttborði hennara, soleiðis sum varandi trúfesti eyðkendi Didduna.

Seinru árin vikuði heilsan áhaldandi, og var tað áður hugaligt at siggja hesa vøkru, litfagra "blómu" togast á súkklu (og tað sannlíkt uttan gear) gjøgnum

havnargøtur niðan til hinar morgumfrúurnar í svimjihøllina, so var tað so mikið tungt og dapurt nú at siggja hana bara alsamt fólga av náðileysari sjúku, tó hon við sítt fulla vit og skil royndi sítt besta framhaldandi at vera kát og minna á góðar felags upplivingar.

Nú Diddan er farin eru vit mong, sum drýpa høvur og sýna samkenslu við hennara avvarðandi, sum hon eins og okkum øðrum í foldarlívunum var so ómetaliga góð við og dugnaði.

Hvíl í friði, góða Diddan, og Himmiríkið verður so ikki minni hugfarsligt og stuttligt við eisini tær íblant. Og tókk fá tann góði Gud fyrri at hava lánt hana í so mong ár.

Eyðun Joensen,
pens.sálarfrøðingur

Jonny Lamhauge, 90 ár

Bert ein lítil heilsan til Jonny, nú hon verður 90 ár. Jonny er yngsta systur hjá pápa okkara, og tað sum var serligt heima hjá okkum var, at tvær systur hjá pápa búðu heima hjá okkum alt lívið. Elsta systurin var avlamin, og yngsta systurin valdi at brúka bestu árin í lívinum at ansa eldru systrini. Í okkara heimi vóru tí altíð fleiri vaksin at taka sær av húsinum og okkum børnum.

Tí eru vit uppvaksin saman við Jonny, sum soleiðis frá byrjan av altíð hevur verið ein partur av okkum og okkara familju.

Hon hevur oftani nevnt, at hóast

hon ikki sjálv hevur átt nøkur børn, so hevur hon átt okkum, og vit hava følt tað sama um hana. Hjá Rosu, sum er tann elsa av okkum systkjum, hevur hon verið sum ein stórasystur at havt.

Nú vit eru vaksin og sjálvi hava fingið familjur, hevur sambandið hildið. Okkara børn og barnabørn hava soleiðis eisini havt eina eyka gumm. Tí hjá okkara børnum eitur hon bara gumm. Málsliga er tað nokk ikki rætt, men seinast komnu ættarlið kalla hana langagumma, sum var heilt natúrligt, nú hon búði saman við langommu og langabba teirra seinastu ár.

Vælsignað við góðari heilsu, fylgir Jonny væl við hvussu gongst okkum øllum, og hon er sera trúfäst at koma til ymiskt sum hendir í familjuni.

Vit vilja við hesum fáu orðum takka fyrri alt sum tú ert og hevur verið fyrri okkum øll og okkara.

Rosa, Jeffri, Joen Magnus,
Meinhard og Petra

